

VETENSKAPEN I VERKLIGHETEN

av Anna Williams

En konferens om litteraturstudiet och det akademiska språket ger plats åt en mängd angelägna frågor som berör oss alla varje dag i nästan alla de professionella situationer vi befinner oss i. Vilken form passar bäst för det här ämnet? Kan jag välja ett annat ord än denna ogenomträngliga term? Vad händer med mitt språk när jag undervisar eller skriver på engelska? Vem vill jag skall läsa det jag skriver? Detta bidrag blir några nedslag, reflexioner, som förhoppningsvis kan vara till gagn i *TjL*-dagens samtal.

Ofta är diskussionen om språket präglad av oro, defensiva attityder och revirtänkande som vill värna om ämnets integritet. ”Konventionerna är en ordningskatekes som disciplinerar skrivandet, deras kraft ligger i det försåtliga viskandet om gränser som blir synliga först när de överskrids på fel sätt”, skriver etnologen Orvar Löfgren.¹ Han beskriver en verklighet som många säkert känner igen. Det är en inskolningsprocess. Det finns en tradition att hålla sig till, regler att följa. Traditionen kan vara en ryggrad som stolt bär upp ämnet och dess utövare. Eller en monotont blinkande riktningsskylt. Uppsaladoktoranden Maria Margareta Österholm skriver: ”En Riktig Litteraturvetare håller sig innanför linjerna /

texten knollrar inte ihop sig på pappret helt plötsligt / kanske bär hon ett passerkort runt halsen”.²

Men det finns en annan sida av skivarverkligheten som ibland oförtjänt kommer i skymundan av framtidsoron och krissignalernas varningsljus. Det finns ju en särskild frihet och rymd kring vårt dagliga språk. I jämförelse med många andra ämnen har litteraturvetenskapen och andra humanistiska discipliner stor frihet när det gäller att förmedla forskning och kunskap till kolleger i ämnet och till läsare utanför vetenskapssamhället. Många utnyttjar detta genom att skriva i ett spektrum av genrer som jag föreställer mig färgar av sig på varandra. Avhandlingen, den vetenskapliga uppsatsen, den populärvetenskapliga boken, recensionen, essän, krönikan, bloggen – som forskare har vi alla möjligheter att vidga vårt språk, öva oss mot en brokig samling av tänkta läsare eller åhörare.

I sin bok *Spelets regler i vetenskapens hantverk. Om humanvetenskap och naturvetenskap* (2009) diskuterar agrarhistorikern Janken Myrdal gränser och frihet i den akademiska verkligheten, dryftar naturvetenskapens och humanvetenskapens skillnader och tänkbara samverkan. En viktig skillnad är att naturvet-

tare kan forska om en och samma sak var de än befinner sig i världen. För humanisten är det annorlunda. Människan är en kulturell varelse och kulturer skiljer sig åt i olika delar av världen. Det gör också människans språk. Janken Myrdal nämner humanioras traditionellt breda bildningsideal – det var länge självklart att man läste brett även utanför sitt specifika forskningsområde. Det är ett ideal som håller på att gå förlorat och det finns anledning att vara bekymrad, menar han.³ Kanske har han rätt. Eller är ett sådant bildningsideal trots allt fortfarande levande i vissa miljöer, även i de naturvetenskapliga? Få inom den humanistiska världen skulle väl invända mot att den breda och gränsöverskridande läsningen är en kungsväg till förståelsen av meningsproduktion, av människans tänkande och handlande, eller att sådan läsning ger en ovärderlig inblick i skilda språkvärldar. Likväl är många eniga med Myrdal om att bildningsidealet försvinner. Orsakerna är många: utbildningsreformer och utbildningspolitiska strategier, förändrade språkliga dominansförhållanden grundade i globalekonomisk utveckling, humanioras försvagade ställning i det marknadskapitalistiska samhället och i den vetenskapliga världen. Högen med rapporter om barns sviktande läsförståelse växer.⁴ Allt detta har vi att ta ställning till som forskare och akademiskt aktiva. De gamla bildningsidealerna var förankrade i en akademisk struktur som vi kanske inte vill ha tillbaka. Vad kommer då i stället? Hur se de nya idealerna ut, den nya akademiska humanisten?

*

På senare år har debatten varit livlig kring frågan om svenska språkets ställning som undervisnings- och forskningspråk. Man har talat om domänförlust och oroats över vad som händer med svenskan när engelskan blir kurs- och publiceringsspråk – inom naturvetenskapen har utvecklingen redan nått långt.⁵ För ett

par år sedan kom en språkvetenskaplig undersökning vid Uppsala universitet som handlar om talat språk i universitetskurser som ges på engelska i tekniska ämnen, datavetenskap och företagsekonomi. Studien visar att språkmiljön trots engelska som undervisningsspråk och trots den högre utbildningens internationaliseringssträvanden är utpräglat lokal. Internationalisering är inget som tas upp i kurserna, och de utländska studenternas språk- och kulturkunskaper utnyttjas inte i undervisningen. Utbildningsmiljön är fortfarande svensk, vilket innebär att de svenska studenternas internationalisering uteblir. Man talar svenska utanför själva undervisningen – på raster och i varierad utsträckning i seminarierummet. Slutsatsen är att kurserna är ”nationella snarare än internationella produkter”.⁶

TfL-konferensen handlar om skriftspråket, men studien äger ändå sin relevans. Den visar hur språket är så mycket mer än bara orden och grammatiken, hur det alltid ingår i en social situation där miljön, platsen och individerna har betydelse. Mönstren känns till dels igen i diskussionerna om det vetenskapliga publiceringsspråket. Argumenten blir ofta förenklat polariserade. Janken Myrdal vill se förbi svagheter och peka på konstruktiva aspekter vad gäller publiceringen på annat språk än modersmålet. Koncentrationen kan bli högre, slutsatserna tydligare. Dessutom, skriver han, accepteras idag ”den egendomliga dialekten ’English as a second language’ ” vid naturvetenskapliga konferenser.⁷ Vad vore alternativet om man vill kunna kommunicera med forskare världen över?

Och även om humanister har en annan inställning på grund av att språkdräkten är så viktig i forskningen så är vi ju i samma situation. Det är en självklarhet att publicera sig på engelska, som är dagens lingua franca, eller andra vetenskapliga världsspråk. Vi tillhör ett internationellt forskarsamhälle där majoriteten inte talar eller skriver svenska.⁸ Idag är det också självklart och nödvändigt

för doktorander med svenska som modersmål att söka internationella publiceringsvägar och forskningsvistelser utomlands. På samma sätt antar till exempel amerikanska eller europeiska skandinavister utmaningen att publicera sig på nordiska språk. Som Annelie Bränström Öhman påpekat inbjuder de skiftande språkmötena till en kritisk diskussion om kulturella privilegier.⁹

Vi kommer att fortsätta skriva svenska i olika medier och genrer. Men jag tror att vi måste aktivt bevaka och försvara en mångfald av publiceringsformer och se till att publicering på det egna modersmålet fortsätter att vara meriterande. Det är också viktigt att vi håller så många vägar som möjligt öppna. Mängdverkan är viktig, rentav avgörande för ett levande samtal inom kulturen och vetenskapen.

*

Vad påverkas vårt språk av? Givetvis av aktuella teoretiker och forskning med genomslag vilket ger avtryck i språket. Exempelen är många. Tankestoff och teser hämtade från arbeten skrivna på engelska 'anglifierar' svenskan, vilket kan göra språket ogenomskinligt och osmält. En naturvetare har påpekat att hans engelskspråkiga kolleger ofta väljer ett vardagsord när de skall hitta ett fackuttryck för en vetenskaplig företeelse; en metafor eller en begriplig bild. När det sedan överförs till svenska väljer man en snårig genväg i stället för en lika lättillgänglig svensk bild. Engelskans "transcription" och "chaperones" blir svenskans "transkription" och "chaperoner" i stället för "avskrift" och "förkläden".¹⁰ Inom naturvetenskapen är det accepterat, och även i litteraturvetenskaplig text är det vanligt. Det finns olika åsikter om de främmande ordens användarvänlighet. Sociologen Johan Asplund ser det från "ordglädjens" ljusa sida: "Främmande ord är främmande till sin klang och lyster, de visar tydligt att de är just ord – men vad de betyder visar de inte utan vidare." Ett dialektord i en svensk roman

kan vara lika lockande exotiskt som begreppet "dissipativa strukturer".¹¹ Övergripande berör frågan forskningens tillgänglighet, och litteraturvetenskapen möter måhända särskilda krav eftersom den studerar texter som läses av många. Men även om man bör undvika att skriva medvetet svårtillgängligt betyder inte det att allt alltid måste vara lättläst, påpekar litteraturteoretikern Terry Eagleton. I vad han benämner den rådande konsumtionseran – även på det intellektuella området – möter han studenter som har attityden att om de inte förstår ett resonemang efter de första två styckena så är det texten det är fel på och inte läsaren. Men samma student skulle aldrig uttrycka sig så om en kursbok på ingenjörsutbildningen, menar Eagleton. För förståelsen fordrar även litteraturvetenskapen specifika termer och färdigheter. "What I'm saying is that populism need not be the only opposite to élitism."¹²

Hur är det då med förhållandet mellan det vetenskapliga och det skönlitterära eller mer associativa, 'journalistiska' språket? Under det gångna seklet överbryggades ofta gränserna och nya vägar anträdades genom en rik skörd av litteraturkritik och texttolkning utförd av skönlitterära författare. Med ämnets vetenskapliga utbredning skärptes emellertid åtskillnaden mellan kritikern och akademikern. Ett forskningsspråk utvecklades som legitimerade ämnets vetenskapliga status.¹³ Klyftan har skiftat i djup under 1900-talet, men varje tidsperiod har inrymt forskare och författare som slagit broar mellan världarna.

Litteraturprofessorn Thure Stenström, verksam både som vetenskapsman och kritiker, beskrev 1996 sina blandade känslor inför reaktionerna från dagspresspubliken. Om sin erfarenhet som skribent i *Svenska Dagbladet* skriver han: "När jag vid vissa tillfällen vinnlagit mig om att i en understreckare skriva 'journalistiskt', d.v.s. när jag gasat i kurvorna, färglagt med bred pensel, handskats lite lagom vårdslöst med fakta, förenklat och generaliserat och utdelat temperamentsfulla gliringar

mot meningsmotståndare etc., då har läsekretsens reaktion nästan alltid varit positiv. [– – –] Då är det ingen hejd på vilken lysande skribent man är och vilken medryckande stilkonst man besitter!” Men så fort texten utformas mer vetenskapligt med noggrant redovisade fakta och argument tryter mottagarens tålamod: ”Då kan jag från början emotse gäspningar och axelryckningar från läsekretsen.”¹⁴

Kryssningen pekar på utmaningen för forskaren, fortfarande giltig. Men skiljelinjen mellan språkmiljöerna – den ’journalistiska’ och den ’vetenskapliga’ – är rörlig och åtskillnaden kan vara mer eller mindre skarp beroende på forskarens förhållningssätt. Det finns många exempel på ”forskning som kan förmedlas till en större läsekrets med samma stilmedel som är relevanta i en vetenskaplig framställning”, som Johan Svedjedal formulerade det i samma publikation.¹⁵ Alltså vetenskapliga böcker som kan läsas av andra än professionella akademiker.

Gränsen mellan ’populärvetenskap’ och vetenskap är oskarp inom humaniora. Annelie Bränström Öhman diskuterar med hjälp av Donna Haraway begreppet fiktion som ett bredare och rörligare begrepp än vad vi vanligtvis tänker oss i samband med vetenskapligt skrivande – som ”en samlande beteckning för en stil”. Om man betraktar detta skrivande som ett fiktionsarbete innebär det att bejaka det dynamiska och bryta rågångarna i syfte att skapa ett rikare språk, vidgade uttrycksmöjligheter.¹⁶ Litteraturforskaren och poeten Gunnar D. Hansson har vidare skrivit insiktsfullt om essän, en genre som gjort viktiga litteraturkritiska avtryck: ”Essän är ett slags litterär förvandling av tanken under skrivandets gång. Processen är viktigare än målet, den skrivande är på spatsertur i ett ingenmansland mellan konst och vetenskap; gamla och nya gränser går tvärs igenom den skrivande.”¹⁷ Sådana tankar kring skrivprocessen är stimulerande och produktiva. De hjälper en att tänka friare, öppna synfältet.

Är det mindre accepterat idag att låta beröringen med det icke-vetenskapliga språket synas? Annelie Bränström Öhman skriver fint om detta. Som litteraturvetare har hon förvärvat ”ett bagage av skamfyllda njutningar över metaforiska tankesprång – dem som vår skolning tränar oss att beundra och beskriva men att avhålla oss från att själva praktisera på arbetstid”. Alltjämt, menar hon, är den operosliga och neutrala tonen den akademiska normen.¹⁸ Normerna har växlat under den tid då ämnet etablerats, liksom förhållandet mellan kritiken och vetenskapen. Den engelske litteraturforskaren Rónán McDonald menar att de två ”polerna” – kritik-/journalistspråket och det akademiska språket – har varit som mest levande när avståndet mellan dem varit som minst.¹⁹

Hur är det egentligen med gränspoliserna idag? Har de fortfarande anställning? Hur stark är disciplineringen? Är den språkligt vackra och tillgängliga boken mindre accepterad? Har vi någon outtalad men väl definierad gräns för vad som är tillåtet? Hur upptäcker man den som doktorand? Vilken roll spelar tiden för resultatet? Hur mycket arbete lägger vi ner på att skapa ett eget språk, konvertera det lästa till en egen röst? Får vi lov? Har vi tid med det i dagens publiceringshets?

*

Vetenskapen i verkligheten – ofta bidrar vi själva till att skilja ut oss när vi talar om världen utanför den akademiska som den verkliga världen. Universitetet, seminariet och forskarrummet är förstås också verkligheten. Och ständigt sker uppluckringen av den imaginära och ibland artificiella gränsen mellan vetenskapen och verkligheten. I *Dagens Nyheter* läste jag för någon tid sedan om planerna på att bygga ett Litteraturen hus i Stockholm. Är det en bra idé, frågade tidningen, och många svarade entusiastiskt ja. Författaren Karl Ove Knausgård lyfte fram Litteraturhuset i Oslo

som ett föredöme som har "[...] lyckats med att blåsa liv i den intellektuella debatten och föredraget, och lyft ut dem från tidskrifterna till folket. De allra smalaste teman kan fylla en sal. De skiljer inte mellan högt och lågt där, mellan populärt och impopulärt, utan allt samlas på ett ställe. Det är det som är poängen: folk vet att det pågår något där som vanligen är förbehållet de specialintresserade."²⁰

Jag översätter möjligheten att "folk" faktiskt nyfiket skulle undra vad vi egentligen håller på med i våra seminarierum. Vi bedriver akademisk undervisning och behöver ett fackspråk och en vetenskaplig miljö. Men vad som gör vår verksamhet speciell är att vi inte sällan sysslar med material som betyder mycket för många utanför det akademiska. Forskaren kan förmedla kunskap om det litterära verket och författaren, om litteratursamhället som omger oss, om idéerna och konstverket. Det är utmanande att tänka på den där publiken som fyller en sal trots att ämnet är smalt. Inte en fotbollsarena, men i alla fall en sal. Tendenser i en del nyare forskning pekar mot ett expanderade behov att nå en större läsekrets och lyfta blicken från specialiseringens mikroskop. "[U]nless specialist findings are related to a larger view of things, they remain socially lifeless and inert", hävdar litteraturprofessorn Roger D. Sell.²¹

Och forskarens verklighet är mångförgrenad. Vi är inte bara seminariesittare, vi existerar i en mängd sammanhang i och utanför det akademiska livet som samexisterar i olika utsträckning. Det vore nästan anmärkningsvärt om inte detta satte spår i våra texter. Vi brottas fortfarande med ungefär samma frågor som forskarna diskuterade för ett par decennier sedan. "Svensk humaniora rosar inte direkt bokmarknaden", skrev en kulturjournalist i *Dagens Nyheter* nyligen. "Om det ska skyllas på förlagens slappa kommersialism eller forskarnas oförmåga att skriva för en större publik kan man alltid diskutera", fortsätter han.²² Då och nu återkommer också konstaterandet att

den humanistiska forskningen har förlorat det inflytande den en gång hade i offentligheten. Specialiseringen har tilltagit, överblicken är omöjlig och intresset sjunker.

Är det så? Som humanister har vi fordringen på oss att verka i många skrivrum. Det ingår i arbetsbeskrivningen att leva upp till förväntningarna. Men det betyder också att humanisterna har rätt att ställa krav och utöva inflytande över sin verksamhet. Det borde vara självklart att uppmuntra och premiera publicering inte bara i vetenskapliga publikationer utan även i kulturtidskrifter, dagspress, nätskrifter. Den stora faran för humaniora ligger i kommunikationens inskränkningar. Verksamheten syresätts av mångfalden; att strypa blodtillförseln till vissa kroppsdelar påverkar hela kroppen. Den mångförgrenade skivarverksamheten är också vägen till språklig utmaning och utveckling.

I en informell enkät om det akademiska språket som jag gjorde för ett par år sedan bland doktorander och nydisputerade på min institution framträdde tydligt ambitionen att nå ut. Visst skriver man sin doktorsavhandling i första hand för en akademisk läsekrets. Doktorandtiden är ju också den tid då man skall inlemmas i en vetenskaplig gemenskap, en nog så arbetsam och sällan friktionsfri process. Det stod klart att de språkliga förväntningarna fanns där, men också att viljan var stark att förmedla forskningsresultaten tydligt och läsbart.²³

Vad som slog mig var dels de unga forskarnas intresse för språket, dels deras uppfattning att detta sällan diskuteras i större sammanhang. Om diskussionen kommer upp är det med handledarna och doktorandkamrater emellan. Det finns också en kreativ öppenhet bland yngre forskare. Man ägnar sig åt redaktionellt arbete och förlagsarbete, intresserar sig för språket i skolan, skriver skönlitterärt. Men hur är det egentligen med doxan – den som enligt Hanne-Lore Andersson i hennes avhandling från 2008 om läget för litteratur-

vetenskapen fortfarande står stark i ämnet? Maria Margareta Österholm återger ett hejrop hon fått av en doktorandkamrat under forskararbetet: ”Gå din egen väg och trampa upp nya skriftspår i vetenskapens oortodoxa utmarker. [– – –] Strävan måste vara att framtidens Hanne Lore [sic] Andersson kan lyfta fram ens avhandling som antioxidant.”²⁴ Är det parallella ideal som dras upp – ett doxa-ideal och ett ’antioxidantiskt’? Korsas de? Får båda plats i den akademiska verkligheten?

En positiv effekt av det som går under beteckningen humanioras kris ser jag i den självreflexion som uppstår – i vetenskapliga publikationer, i dagspressen, i kafferummet. Går under beteckningen – för humanioras kris har man talat om länge och återkommande. För snart tjugo år sedan hävdade kulturjournalisten Ulrika Knutson att den bland annat var ett språkligt problem. Den humanistiska forskaren måste lära sig tala inte bara med kollegerna utan med tidningsreportern, allmänheten och kultursidesläsaren.²⁵ Vi känner igen argumenteringen. Och samtidigt pågår humaniora – mångsidigt, djuplodande och aktivt i undervisningen, forskningen och det offentliga samtalet. Litteraturforskaren Geoffrey H. Hartman har sammanfattat läget och förhållningssättet kort och koncist: ”The best apology for criticism (as for literature) is doing it [...]”²⁶

Kanske skapar den nya mediesituationen en friare akademiker. En som rör sig obehindrat mellan genrerna och låter något av frihetskänslan i de mer utåtriktade textformerna sippra in även i den akademiska skriften. I samma stund vill man påminna sig att litteraturforskning bygger på tidigare forskning, att ämnet har en historia och identitet som vuxit fram och förgrenat sig under lång tid – en lång och stark texttolkningstradition som tenderar att hamna i skymundan i debatten om poäng-tilldelning och mätbara resultat.

*

Den som väljer att ägna år av sitt liv åt litteraturvetenskap kan förmodligen för sig själv motivera varför. Men signalerna varslar om att alla inte är överens om humanioras betydelse.²⁷ En avgörande fråga glider runt i den offentliga debatten; ibland i sikte, ofta underförstådd. Den är egentligen relevant för all vetenskap, men på sistone tycks den ha haft särskild bäring i debatten kring den humanistiska forskningen. I ett vidare perspektiv berör frågan synen på vad ett universitet är, hur kunskap uppstår, genereras och förmedlas. Hur skrivandets vägar ser ut; inspirationen, tröttheten, olusten, disciplinen, kunskapsivern, skaparglädjen. Den ständiga vägningen och mätningen. Arbetsdagens mikrofysik, som Orvar Löfgren talar om: rutinerna och hantverket, som hela tiden ”kopplas till känslor av innan- och utanförskap, av att vara duktig eller misslyckad, nöjd eller missnöjd”.²⁸ Vi gör klokt i att nåla upp frågan på anslagstavlan framför skrivbordet. Jag tror att svaret involverar vårt språk, vår navigering i de skrivarvärldar vi rör oss i som forskare. Det är en fråga som i all sin enkelhet kan hålla oss på tå när vi arbetar med litteraturstudiet och det akademiska språket: Varför är det viktigt, det vi sysslar med?

Noter

- 1 Billy Ehn & Orvar Löfgren, *Hur blir man klok på universitetet?*, Lund: Studentlitteratur, 2004, s. 74.
- 2 Maria Margareta Österholm, "Skrubben – skrivandets skeva utrymmen", i Katri Kivilaako, Ann-Sofie Lönngrén och Rita Paqvalén (red.), *Queera läsningar*, Stockholm: Rosenlarv förlag, 2012, s. 310.
- 3 Janken Myrdal, *Spelets regler i vetenskapens hantverk. Om humanvetenskap och naturvetenskap*, Stockholm: Natur & Kultur, 2009, s. 39.
- 4 Se t.ex. "Fler barn lägger ifrån sig böckerna", *Skolvärlden.se*, <http://www.skolvärlden.se/artiklar/fler-barn-lagger-ifran-sig-bockerna>, 9.6.2011.
- 5 Myrdal 2009, s. 45.
- 6 Hedda Söderlundh, *Internationella universitet – lokala språkval. Om bruket av talad svenska i engelskspråkiga kursmiljöer*, diss. Uppsala: Uppsala universitet, 2010, s. 36f., 203–212, citerat s. 204.
- 7 Myrdal 2009, s. 45.
- 8 Svenskan är ett litet språk brukar man säga. Men i storleksordning räknat på antalet talare hamnar svenskan på kring hundra plats bland världens 6 000–8 000 språk. Drygt 98 procent av alla språk har alltså färre brukare än svenskan. Björn Melander, "Om rika språk" i *Språk och stil. Tidskrift för svensk språkforskning*, 14/2004, s. 168.
- 9 Annelie Bränström Öhman, "'Show some emotion!' Om emotionella läckage i akademiska texter och rum" i *Tidskrift för genusvetenskap*, 2008:2, s. 26.
- 10 Henrik Brändén, "Vetenskapligt kontra populärvetenskapligt språk", *Henrik Brändén molekylärbiolog*, <http://henrikbranden.se/2010/10/04/vetenskapligt-kontra-popularvetenskapligt-sprak/>, 4.10.2010.
- 11 Johan Asplund, *Avhandlingens språkdräkt*, Göteborg: Bokförlaget Korpen, 2002, s. 26.
- 12 Terry Eagleton & Matthew Beaumont, *The Task of the Critic. Terry Eagleton in Dialogue*, London/New York: Verso, 2009, s. 194.
- 13 Om gränsen mellan kritiker och forskaren samt om författaren som litteraturkritiker, se Rónán McDonald, *The Death of the Critic*, London/New York: Continuum, 2007, s. 78–88.
- 14 Thure Stenström, "Minerva och murvlarna", i Hans Helander (red.), *Massmedierna och humaniora*, Uppsala: Kungl. Humanistiska Vetenskaps-Samfundet i Uppsala, 1996, s. 40.
- 15 Johan Svedjedal, "Sant versus intressant" i Hans Helander (red.), *Massmedierna och humaniora*, Uppsala: Kungl. Humanistiska Vetenskaps-Samfundet i Uppsala, 1996, s. 36.
- 16 Annelie Bränström Öhman, "Kärlek och andra laglösa känslor", i Annelie Bränström Öhman, Maria Jönsson och Ingeborg Svensson (red.), *Att känna sig fram. Känslor i humanistisk genusforskning*, Umeå: h:ström – Text & Kultur, 2011, s. 157. Sociologen Laurel Richardson har skrivit om berättandets plats i vetenskapligt skrivande i *Fields of Play. Constructing an Academic Life*, New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press, 1997. Se t.ex. s. 27–35.
- 17 Gunnar D. Hansson, *Var slutar texten? Tre essäer, ett brev, sex nedslag i 1800-talet*, Göteborg: Litterär gestaltning, Göteborgs universitet, 2011, s. 17.
- 18 Bränström Öhman 2008, s. 10, 24.
- 19 McDonald 2007, s. 78f.
- 20 "DN frågar. Är det en bra idé med ett Litteraturens hus i Stockholm?", *Dagens Nyheter*, 29.8.2012.
- 21 Roger D. Sell, *Mediating Criticism. Literary Education Humanized*, Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, 2001, <http://site.ebrary.com/lib/upsala/docDetail.action?docID=10014680>, s. 355.
- 22 Jan Eklund, "Ny tegelsten om filosofen som inte ville tala" i *Dagens Nyheter*, 1.9.2012.
- 23 Anna Williams, "Den demokratiska avhandlingen" i *Tidskrift för litteraturvetenskap*, 2012:1, s. 69–71. För reflexioner kring forskaridentiteten och förvärvandet av ett akademiskt språk, se Annelie Bränström Öhman & Mona Livholts (red.), *Genus och det akademiska skrivandets former*, Lund: Studentlitteratur, 2007.
- 24 Österholm 2012, s. 314, not 21.
- 25 Ulrika Knutson, "De humanistiska vetenskaperna i massmedieskugga?", i Hans Helander (red.), *Massmedierna och humaniora*, Uppsala: Kungl. Humanistiska Vetenskaps-Samfundet i Uppsala, 1996, s. 8.

- 26 Geoffrey H. Hartman, *Criticism in the Wilderness. The Study of Literature Today*, New Haven/London: Yale University Press, 1980, s. 1.
- 27 En mätare som brukar framhållas är humanioras tilldelning av statliga forskningsmedel. År 2007 erhöll humaniora och samhällsvetenskap en femtedel av de totala forskningsmedlen och samhällsvetenskapen dubbelt så mycket som humaniora. Myrdal 2009, s. 61.
- 28 Ehn & Löfgren 2004, s. 91.

Summary

The Borders of Academic Writing

This article contributes to the ongoing discussion of language and communication within literary scholarship. While public debate has been concerned with the so-called ‘crisis of the Humanities’, research and scholarly achievements continue to be produced, despite alarming reports about the uncertain future of the field. Throughout modern humanistic studies, scholars have communicated with colleagues as well as with the public, contributing vital knowledge about human thought and society. The article stresses the need to discuss the definition and methodology of humanistic research. It also stresses the importance of a wide variety of publications and publishing sites to maintain the depth and width of literary studies.

Keywords:

Academic writing, language, communication, publishing strategies